

Biblická čtení:

Izajáš 53, 4-12: Byly to však naše nemoci, jež nesl, naše bolesti na sebe vzal, ale domnívali jsme se, že je raněn, ubit od Boha a pokořen. Jenže on byl proklán pro naši nevěrnost, zmučen pro naši nepravost. Trestání snášel pro náš pokoj, jeho jizvami jsme uzdraveni. Všichni jsme bloudili jako ovce, každý z nás se dal svou cestou, jej však Hospodin postihl pro nepravost nás všech. Byl trápen a pokořil se, ústa neotevřel; jako beránek vedený na porážku, jako ovce před střihači zůstal němý, ústa neotevřel. Byl zadržen a vzat na soud. Kdopak pomyslí na jeho pokolení? Vždyť byl vyťat ze země živých, raněn pro nevěrnost mého lidu. Byl mu dán hrob se svévolníky, s boháčem smrt našel, ačkoli se nedopustil násilí a v jeho ústech nebylo lsti. Ale Hospodinovou vůlí bylo zkrušit ho nemocí, aby položil svůj život v oběť za vinu. Spatří potomstvo, bude dlouho živ a zdárně vykoná vůli Hospodinovu. Zbaven svého trápení spatří světlo, nasytí se tím, co zakusil. „Můj spravedlivý služebník získá spravedlnost mnohým; jejich nepravosti on na sebe vezme. Proto mu dám podíl mezi mnohými a s četnými bude dělit kořist za to, že vydal sám sebe na smrt a byl počten mezi nevěrníky.“ On nesl hřích mnohých, Bůh jej postihl místo nevěrných.

List Židům 5, 1-10: Každý velekněz, vybraný z lidí, bývá ustanoven jako zástupce lidí před Bohem, aby přinášel dary i oběti za hříchy. Má mít soucit s těmi, kdo chybují a bloudí, protože sám také podléhá slabosti. A proto je povinen přinášet oběti za hřích nejenom za lid, ale i sám za sebe. Hodnost velekněze si nikdo nemůže přisvojit sám, nýbrž povolává ho Bůh jako kdysi Árona. Tak ani Kristus si nepřisvojil slávu velekněze sám, ale dal mu ji ten, který řekl: ‚Ty jsi můj Syn, já jsem tě dnes zplodil.‘ A na jiném místě říká: ‚Ty jsi kněz navěky podle řádu Melchisedechova.‘ Ježíš za svého pozemského života přinesl s bolestným voláním a slzami oběť modliteb a úpěnlivých proseb Bohu, který ho mohl zachránit před smrtí; a Bůh ho pro jeho pokoru slyšel. Ačkoli to byl Boží Syn, naučil se poslušnosti z utrpení, jímž prošel, tak dosáhl dokonalosti a všem, kteří ho poslouchají, stal se původcem věčné spásy, když ho Bůh prohlásil veleknězem podle řádu Melchisedechova.

Marek 10, 35-45: Přistoupili k němu Jakub a Jan, synové Zebedeovi, a řekli mu: „Mistře, chtěli bychom, abys nám učinil, oč tě požádáme.“ Řekl jim: „Co chcete, abych vám učinil?“ Odpověděli mu: „Dej nám, abychom měli místo jeden po tvé pravici a druhý po levici v tvé slávě.“ Ale Ježíš jim řekl: „Nevíte, oč žádáte. Můžete pít kalich, který já piji, nebo být pokřtěni křtem, kterým já jsem křtěn?“ Odpověděli: „Můžeme.“ Ježíš jim řekl: „Kalich, který já piji, budete pít a křtem, kterým já jsem křtěn, budete pokřtěni. Ale udělovat místa po mé pravici či levici není má věc; ta místa patří těm, jimž jsou připravena.“ Když to uslyšelo ostatních deset, začali se hněvat na Jakuba a Jana. Ježíš je zavolal k sobě a řekl jim: „Víte, že ti, kdo platí u národů za první, nad nimi panují, a kdo jsou u nich velcí, utlačují je. Ne tak bude mezi vámi; ale kdo se mezi vámi chce stát velkým, buď vaším služebníkem; a kdo chce být mezi vámi první, buď otrokem všech. Vždyť ani Syn člověka nepřišel, aby si dal sloužit, ale aby sloužil a dal svůj život jako výkupné za mnohé.“

Nový řád „velikosti a malosti“

Někdo nese trápení za někoho jiného, jiný je potrestán nevěnně, protože nějakou špatnost způsobil někdo jiný. Další vážně onemocněl. Nikdo z nás netouží po tom, aby zažíval nespravedlivé jednání, tím méně nespravedlivé potrestání. V životě se to však mnohým lidem, skupinám lidí i národům děje. O tom se dočítáme ve čtení ze Starého zákona. Asi jsme to zažili někdy i my. To, že je někdo trestán nevěnně bylo, je a bude skutečností pro jednotlivce, skupiny

lidí, ba i národy. Takhle se lidé k sobě navzájem chovají, protože opustili svého Stvořitele a vytvářejí si svá pravidla, své zákony. Nemíváme někdy pocit, že se nám to všechno už vymyká z rukou? Nevymyká a nemyklo se to však Pánu Bohu. Jeho řešení je jako vždycky překvapivé a nečekané. Vyhláší nový řád „velikosti a malosti“ a sám podle něj žije.

Četli jsme dnes o žádosti Jakuba a Jana, dvou předních učedníků Ježíšových; byli Ježíšovými příbuznými; jejich matka Salome byla sestrou Marie, Ježíšovy matky. Připomeňme si, že spolu s Petrem to byli právě oni, koho vzal Ježíš na vysokou horu a byl tam před jejich očima proměněn. Viděli, jak Mojžíš a Eliáš s Ježíšem rozmlouvají. Zažili tam něco ohromujícího. V důsledku tohoto zážitku si mohli bratři mezi sebou říci: „očekávaný Mesiáš, Král z rodu Davidova, už přišel a bude z hory Sijónu v Jeruzalémě v moci a slávě spravedlivě svému lidu kralovat; a skrze tento svůj vyvolený národ pak všem lidem“. Napadlo je tedy, vždyť jsou Ježíšovi příbuzní, žádá pro sebe nějaké výsadní postavení, chtěli by po boku Ježíšově spolu s ním vládnout. Ježíš na jejich žádost odpovídá záhadně: Můžete pít se mnou stejný kalich a být pokřtěni stejným křtem? Co to znamená? Pít s někým kalich a být pokřtěni stejným křtem znamená sdílet s ním jeho příběh, společný úděl. My víme, to oni tehdy ještě ne, že Ježíšův úděl obsahuje namísto pozemského kralování a slávy utrpení. Ježíš souhlasí s jejich odpovědí, ale oni netuší, oč vlastně žádají. Až později, po Ježíšově vzkříšení, zažívají proměnu svého myšlení a stávají se Ježíšovými následovníky včetně onoho utrpení. Dává to další rozměr křtu i nám pokřtěným, vid'te. Ježíš však dodává, že zajištění míst v blízkosti Ježíše není v jeho kompetenci, ta jsou v rukou Boha Otce.

A teď to překvapivé řešení, které Ježíš přinesl do světa, aby se nám všechno nevymklo z rukou. Pán Ježíš nastoluje nový řád „velikosti a malosti“. Jak to mezi námi lidmi má být? V porovnání se světskou společností má to mezi námi být jiné, mezi námi v církvi, v náboženské obci. Není to nic snadného, ani mezi 12 učedníky to nebylo ideální, jak jsme se i dnes dozvěděli: žárlili na sebe, chtěli si vydobýt privilegia jen pro sebe... Chovali se podobně jako světská společnost. Ten nový řád „velikosti a malosti“ zní takto: „kdo se mezi vámi chce stát velkým, buď vaším služebníkem; a kdo chce být mezi vámi první, buď otrokem všech“. Služba je známkou velikosti, vznešenosti, důstojnosti, nikdo se nemusí stydět za to, že slouží. Ježíšova služba je výkupným za mnohé. Slovo výkupné byl technický termín pro vyplacení otroka, zajatce, toho, kdo upadl do dluhů. Ježíšovo výkupné je cena jeho života, jindy říkáme obětí za mnohé a za všechny lidi. Výkupné je celý jeho příběh/život a kříž i vzkříšení, jeho otevřenost pro lidi na okraji, jeho kázání a zázraky.

Prosme o pomoc a sílu, abychom trpělivě následovali Ježíše v trápení, utrpení, bolesti, kterou ponese „nespravedlivě“. Tím dosvědčujeme lásku k lidem, kterou se učíme u našeho Pána a Spasitele Ježíše. Služba druhým a obět je to, co udržuje svět. Nejsou to války, ani politická moc, ani hospodářská síla. Ti, kdo slouží a není jim zatěžko přinášet stále oběti různého druhu jako výkupné, budou v Království nebeském prvními. Prosme o odvahu k obětem v našich životech, které přinášejí pomoc lidem kolem nás a někdy i jejich záchranu.